

BOLSJEVIK

MEDLEMSAVIS FOR RØD UNGDOM • APRIL-MAI 1990

INNHALD I BV NR 3 1990

* Hei venner !.....	s 3
frister i landsmøtekampanja	
* Til beretningsforslaget.....	s 5
bemerkning til mindretallet i	
AU sitt beretningsforslag	
* Diskusjoner i RU.....	s 7
innlegg fra Nina, Bamble	
* Svar til Nina.....	s 10
svar fra Sigrid	
* En betroelse fra virkeligheten.....	s 13
innlegg fra Ceci, Oslo	
* Vedtekter og grunnlag.....	s 15
innlegg fra Teinn, Oslo	
* Ja til diskusjon om rev. strat. ...	s 17
innlegg fra Bamble	
* Svar og Spørsmål til Bamble RU.....	s 19
svar fra Liz	
* Om epler og virkelighet.....	s 23
innlegg fra Kim, Oslo	
* Om sikkerhet.....	s 26
innlegg fra Espen-Pål, Oslo	
* Om demokretiets irregangar.....	s 29
innlegg fra The Muffins, Oslo	
* Om partidiskusjoner.....	s 32
innledning av Kjersti E. [redacted]	
* Ny sikkerhetsinnstruks ?	s 37
* Stjernen.....	s 42
et bidrag til debatten	
* Nye vedtekter ?.....	s 43
* Politisk overvåking i Norge.....	s 54
en artikkel av Lars Bo [redacted]	

Hei, venner!

Dette er kanskje siste (iallefall nest siste) BOLSJEVIK før landsmøtet. Og dette BV handlar berre om landsmøtet og diskusjonane i landsmøte-kampanja.

Det er mange debattinnlegg her, men med unntak av Bamble, glimrar alle stadar utanfor Oslo med sitt fråver. Og heller ikkje Oslo er særleg godt representert. Det er synd, og eg veit ikkje heilt kva det kjem av. Anten er folk berre allemnt LEI, eller så er ikkje debatten særleg interresant, eller debatten er ekskluderande, eller folk er late....

Men vi står no framforeit landsmøte som på mange måtar vi vere avgjerande for kva for retning RaudUngdom tar framover, og eg kunne iallefall ynskje meg eit svar eller ei forklaring på kvifor ikkje fleire folk engasjerar seg i debatte. Sånn at vi kan ta ei oppsummering av det og lære til ein annan gong.

Men iallefall, landsmøtet står like for døra, og tida er knapp. Det er mykje som skal gjerast og mange fristar som skal overhaldast. Vi minner nok ein gong om gamle og nye fristar og ting som må ordnast.

* 01.04.90 Frist for å behandle vedtektar / tryggleikspolitikk

* 14.04.90 Frist for å nominere folk til det nye sentralstyret

* 15.04.90 Frist for betaling av kontigent
1.4 - 90

- * 21.04.90 Frist for innlevering av sjølvvurdering
- * 23.04.90 Frist for forslag til vedtekssendringer
- * 01.05.90 Frist for behandling i laga av :
 - beretning
 - plan
 - revolusjonær strategi
- * 05.05.90 Frist for innlevering av organisasjonsundersøkelsen
- * 07.05.90 Frist for delegatvalg til landsmøtet.
- * Samtlege lag skal sende inn skriftlege oppsummeringar av diskusjonane.

* Sentralstyret fatta tidleg i perioden eit vedtak som seier at det i år ikkje vil vere BERRE kontigenten for 1 kvartal 90 som er avgrerande for kor mange som får kome på landsmøtet. Men at det skal vere eit snitt av kor stor del av laget som har betalt kontigent for heile perioden som bestemmer. For at flest mogleg frå ditt lag skal få kome på landsmøtet, må difor alle i laget ditt betale kontigent for heile den tida dei har vore med i RU den siste perioden.

* Fristen for å betale kontigent har no gått ut, men dei færraste lag har betalt. Dei lag som ikkje har gjort ein slik avtale, må umiddelbart ta kontakt med kontoret for å gjere ein avtale om korleis pengane skal betalast.

LUKKE TIL, FOLKENS !!!!!

Med helsing for AU
Rosa

Bemerkning til mindretalet i AU sitt

BERETNINGSFORSLAG

5

I mindretalet sitt forslag til bertning skulle det eigentleg stått kor mange lag det er i Raud Ungdom pr i dag. Fleirtalet i arbeidsutvalet var sterkt imot dette, og ville at Claus og Turid skulle stryke den setninga frå beretninga. I staden for å stryke setning, "sladda" dei antall lag, og laga ei forklaring på sida av arket som seier at fleirtalet i AU vil at dette skal hal-dast hemmeleg.

Eg oppfattar dette som ein direkte provokasjon, og som ei misstenkleggjering av våre hensiktar og meiningar, og finn det rimeleg at vi no får kome med ei forklaring på kvifor vi var imot at min-dretalet i AU skulle offentleggjere kor mange lag det er i RU.

Med den sikkerheitspolitikken RU har i dag har det ikkje på nokon måte vore praksis å offent-leggjere kor mange lag det er i RU. På same måte som det ikkje står direkte i vedtektane at RU har hemmelege landsmøte, står det heller ikkje direk-te i vedtektane at vi ikkje offentleggjer kor mnge lag det er i RU. Men begge desse tinga vert i dag oppfatta som ein del av gjeldande reglar, og det vil oppfattast som eit brudd på vedtektar og sikkerheitsinnstruks både om vi arrangerar åpent løndsmøte og om vi offentleggjer kor mange lag det er i RU.

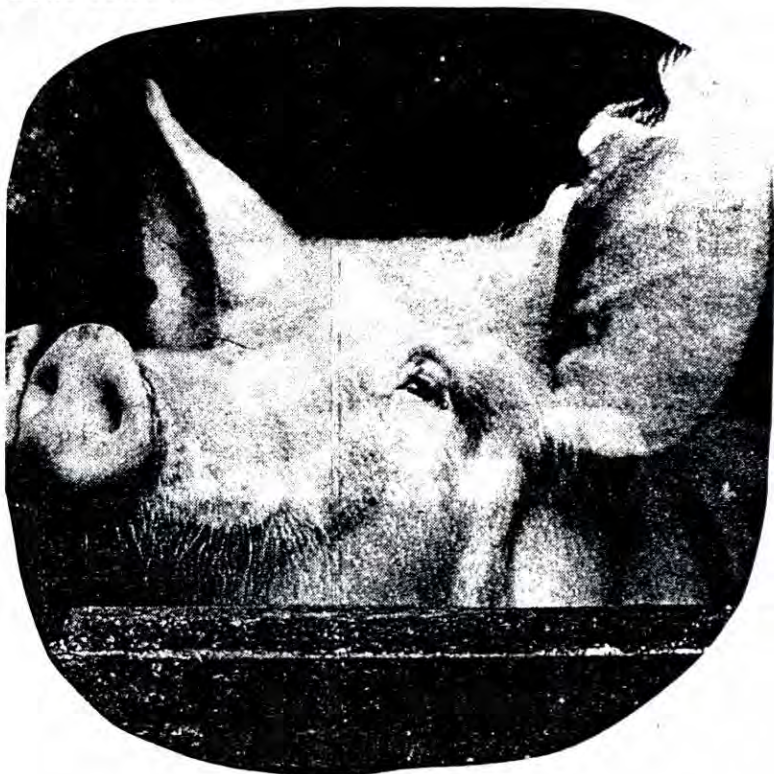
Om det skal vere offentleg kor mange lag det er i RU er ein av dei tinga det i dag står stid om i organisasjonen. Det er ein av dei tinga som land-smøtet skal avgjere. Det å offentleggjere antall lag no vil vere å hoppe bukk over heile debatten og late som det allerede er vedteke at antall lag skal offentleggjerast. Men det er det faktisk ikkje !! Og det vedtaket må og skal i såfall skje på landsmøtet.

Om Claus og Turid hadde fått det som dei ville, kunne ikkje landsmøtet ha foretatt ei reel behandling av dette spørsmålet. For kva er det vel igjenn å diskutere om antall lag allerede er offentleggjort.

Så; dette handlar overhovudet ikkje om at fleirtalet i AU ynskjer å halde tilbake informasjon eller vere udemokratiske mot medlemmane. Det handlar tvert imot om at vi syns det mest demokratiske er å forhalde seg til dei vedtektane som finnst sjølv om man er ueinige i dei. Å late som om vedtektane ikkje finnst, eller å freiste å hoppe bukk over debatten og den demokratiske behandlinga avdi man er for at praksis skal endrast, syns vi er lite kammeratslig og særst dårlig behandling av organisasjonen.

For fleirtalet i AU
Rosa

DISKUSJONER I R.U.

Da jeg leste Sigrid's innlegg i BV "Vi skal halde rørsla saman!!!", ble jeg ganske irritert og provosert. Å karakterisere diskusjonene om sikkerhetspolitikk, vedtekter og politisk grunnlag som et blindspor, og som "tekniske" og "lett-vinte" løsninger, synes jeg er ganske arrogant.

Jeg vet ikke hvordan diskusjonene i Oslo utarter seg, men her i Bamble mener jeg at vi tar det opp som reelle politiske spørsmål. Jeg er heller ikke så naiv at jeg tror at vi ved å tekke litt fra og legge litt til, fjerne sikkerheten og stryke ordet "maoisme" får masse nye medlemmer, og en enkel og grei vei til sosialisme/kommunisme. Men som medlem i RU er det faktisk viktig for meg at vi har vedtekter som fungerer, demokratisk sentralisme som fungerer og at det politiske grunnlaget vårt blir diskutert, forandret og forbedret hvis det er nødvendig.

Sigrid skriver om ordet "maoisme". For min del er det ikke ordet jeg diskuterer, men det at jeg synes vi må mene noe om Mao og maoisme. Han er en del av den revolusjonære bevegelsen og RU's tradisjon, og så lenge Mao står nevnt i vedtektene, må vi ta et standpunkt til hva Mao sa og gjorde. Hva var riktig? Hva var galt? Hva kan vi bruke? For å si at vi bygger på hans tenkning må vi vel også undersøke og diskutere HVA han tenkte og skrev, og hvordan vi kan bruke det under norske forhold.

I forhold til diskusjonen om sikkerhetspolitikk synes jeg den er ganske frustrerende. Vi i Bamble har aldri fått høre hvordan sikkerhetspolitikken skal fungere i praksis. Vi har etterlyst en sikkerhetsinstruks, men svaret var da at den var vanskelig å finne?!? Så da kan en jo lure på om vi har noe nedskrevet eller ikke. Derfor synes jeg det er vanskelig å skulle mene noe om sikkerhetspolitikken vår. Og fordi om den sannsynligvis finnes nedskrevet noe sted, så har jeg vanskelig

for å tro at den blir praktisert. Jeg mener det i alle fall må være et krav at laga får muntlig eller skriftlig innføring i hva slags sikkerhet vi skal bruke. Skal jeg f.eks. ringe fra telefonkiosk til RU sentralt, og skal jeg da bruke dekknavn?

Når det gjelder det politiske grunnlaget mener jeg også det er viktig å diskutere RU i forhold til AKP(m-l). Skal vi være et "underbruk" av AKP, eller skal vi være en selvstendig organisasjon? Jeg mener at både RU og AKP må ta for seg vedtektene, diskutere demokratiet i dem og hvilke konsekvenser de kan få. Så lenge AKP(m-l) kan bryte inn i våre politiske diskusjoner og omgjøre våre politiske vedtak, har de en unik mulighet til å bestemme vår politikk, hvis de vil benytte seg av retten. Jeg er medlem av RU, og er lite interessert i at AKP(m-l) har anledning til å

styre oss. Jeg tror at vi stort sett klarer det selv. Dette betyr IKKE at jeg vil bryte alle forbindelser med AKP, men det er heller et uttrykk for at jeg synes demokratidelen er glemt i organisasjonsmodellen vår. Og fordi om RU-AKP fungerer bra sammen i Bamble, synes jeg ikke det er noen grunn til å bare "glemme" hva som står i AKP(m-l) sine vedtekter, og i våre egne vedtekter.

Det jeg vil fram til, er at RU har vedtekter og sikkerhetspolitikk. Men hva skal vi med det, så lenge vi ikke praktiserer det som står skrevet? Jeg mener vi har to valg: enten må vi begynne å følge våre egne vedtak, eller så må vi forandre dem, slik at de passer inn i vår politiske og praktiske virkelighet og hverdag.

Derfor blir jeg provosert når fungerende leder kaller dette en "liksomdebatt", og skriver et innlegg som jeg oppfatter som latterliggjøring, forenkling og nedvurdering av viktigheten av disse diskusjonene, som tross alt pågår for fullt. Jeg synes fungerende leder burde bestrebe å få et sunt og godt diskusjonsklima. Hvor uenighetene kommer frem, og blir diskutert slik at det kan føre til kvalitative forandringer i RU. Og jeg håper disse diskusjonene vil føre oss videre og hjelpe oss til å utvikle RU til en demokratisk-sentralistisk organisasjon som bygger på Marx' teorier, og benytter seg av andre klassiskeres teorier, og at vi klarer å videreutvikle teorier om sosialisme og kommunisme.

Nina - Bamble.

Demokratidelen
er glemt...

SVAR TIL NINA

Anten har eg uttala meg vanskeleg og uforsåleg, eller så har du ikkje lese innlegget mitt skikkeleg. Eg vil difor igjen freiste å forklare kva eg meiner;

Då debatten om revolusjonær strategi starta, syns eg, og fleire med meg, at den VAR prega av tekniske løysingar på vanslelege politiske spørsmål. Det vart sagt i debatten at det var ORDET "maoismen" som var problemet, at folk ikkje var politisk ueinige i "væpna revolusjon" og "proletariatets diktatur", men at dette etter alt som har skjedd i Aust-Europa mm var så hardt belasta ORD at det ville vere TAKTISK lurt å fjerne dei. Og det vert fortsatt hevda i debatten at det er dekknamn på sommarleir som gjer at det vert klikkar av folk som er samman og nokon som vert satt utafor, og det vert sagt at det er ORDET demokratisk sentralisme man vil til livs.

Det er DETTE eg har kalt og fortsatt kallar ein teknisk debatt. Og det er DETTE eg meiner er å freiste å finne lettvinne vegar til eit fritt samfunn. Og det er DENNE debatten eg vil til livs.

Du seier at i Bamble er ikkje dette ein teknisk debatt, men ein reell diskusjon om politiske spørsmål. Du seier at du ikkje er oppatt av td ordet maoismen, men kva maoismen inneberar. Og det syns eg er glitrande! Om Bamble har klart å gjere denne diskusjonen til ein konstruktiv, verkeleg diskusjon om politikken og ikkje berre orda, er det berre å seie; GRATULERAR ! De bør gå forann som eit godt døme. De er iallefall eit betre døme enn det AU og sentralstyret til tider har vore.

Du skriv ; "Jeg synes fungerende leder burde bestrebe å få et sunt og godt diskusjonsklima. Hvor uenighetene kommer frem, slik at det kan føre til kvalitative forandringer i RU" Dette er eg heilt einig i. Samstundes som eg skal vere den fyrste til å innrømme at det å freiste å søke samling, freiste å halde ein god stil, freiste å få opp usemjene på skikkeleg vis på ingen måte er ein lett sak. Særleg har dette vore vanskeleg sånn som klimaet spesielt i AU har vore sidan eg vart leiar. Eg skal og vere dein fyrste til å innrømme at det er ikkje sikkert alt eg har gjort for å drive desse diskusjonane og halde rørsla saman har vore like lurt.

Men det eg HAR prøvd, både i innlegget mitt i BV, i AU og sentralstyret, i mitt eige lag i Akershus og i dei distrikta eg har besøkt er nett det å ikkje gjere denne debatten til ein teknisk liksom debatt, men ein verkeleg politisk debatt om innhaldet i orda.

Mitt innlegg "vi skal halde rørsla saman" var ei oppfordring til dei som eg til då (og tildels fortsatt) meiner kjem med tekniske svar på ting vi eigentleg er politisk usamde om. Eg siterar mitt eige innlegg ;

"Om det derimot er sånn at dei som ynskjer desse endringane av vedtektar og politisk grunnlag eg hittill har kalla "tekniske" endringar, av POLITISKE grunnar, avdi dei er POLITISK ueinige i at RU skal vere organisert etter den demokratiske sentralismen, eller avdi dei er POLITISK ueinige i at ein revolusjon mot våpenmakta kjem til å måtte vere væpna, eller avdi dei er POLITISK ueinige i Mao sine teoriar om td teori og praksis, masselinje og motseiingar; om folk vil ha desse endringane IKKJE av TEKNISKE og ORGANISATORISKE årsakar, men avdi dei er POLITISK ueinige, ... Ja, då må folk seie det. Sånn at vi kan få

ein reel debatt om det vi verkeleg er usamde om. Istaden for ein "liksom-debatt" om tekniske og organisatoriske spørsmål om det ikkje er det vi verkeleg er usamde om " sitat slutt.

Eg trur, nett som deg, at om ikkje VI som faktisk burde ha eit felles utgangspunkt og mål, klarar å heve oss over det tekniske pisspratet og gjere dette til ein debatt om politikken bak dei store orda, om ikkje eingong vi klarer å sjå at det er det same om du kallar "væpna revolusjon" for "ost" eller "væpna revolusjon" det avgjernade er politikken bak, ja då er det forbanna lenge i-gjenn til den dagen vi skal danse i gatene.

Sigrid

Ylga synger i
gatene. Når skal
vi danse?

EN BETROELSE FRA VIRKELIGHETEN

Nå er landsmøtekampanja her igjen. Jeg husker med skrekk og gru den forrige, og jeg kan ikke akkurat si jeg gleder meg til at vi ennå en gang skal bruke meter på meter (klorbleket?) papir og en haug med krefter på en eller annen "håpløs" debatt. Ja, for det er slik den oppleves for oss vanlige medlemmer.

Jeg har nå vært med i Rød Ungdom i flere år, og er for tida leder for Jentefronten i Oslo. Det er en gøy oppgave, -og nåde dem som sier eller "oppsummerer" at det ikke finnes interesse og kampvilje blant unge jenter. Stadig vekk får vi nye henvendelser, og det er nå ca.50 unge jenter som har tilknytning til oss. Blant dem er det 20-30 som kan regnes som aktive medlemmer. Rundt 8.mars jobba vi bra, oog samla ca.400 folk i ungjente-seksjonen. Klart det finnes et potensiale her!!!

Men årsakene til at vi ikke verver til Rød Ungdom ligger ikke i det vi nå diskuterer i KK eller BV, men i debatten sjøl og forma den tar. - Og alt det organisasjonen gjør, eller retttere sagt, -ikke gjør.....

Det er feil når enkelte påstår at størstedelen av medlemsmassen vår krever at RU skal bruke vårhalvåret på å diskutere organisasjonsprinsipper, demokratisk sentralisme, "sosialismens" fall og den "hemmende" sikkerhetspolitikken. Dette er ingen debatt jeg, som faktisk jobber aktivt i en front og på skolen min, ønsker. Nei, det vi burde diskutere på landsmøtet, er hvordan vi skal bruke kreftene våre fornuftig, sånn at de vi faktisk får kontakt med ute i virkeligheta, får et skikkelig tilbud gjennom RU.

Kanskje må vi da tenke nytt. Mulig, -godt mulig. Men vi trenger ikke nødvendigvis forandre organisasjonsmodellen vår for det. Eller politikken vår. Den er bra, den. Vi har det "svaret" mange driver å snakker om. Den teorien vi bygger på i

dag er holdbar til tusen. Og skal vi eventuelt forandre noe må det være ute blant folk, i frontene. Her bruker vi politikken vår i praksis. I frontene diskuterer vi teorien vår og prøver å verve folk til organisasjonen. Og det er på grunnlag av disse diskusjonene og erfaringene vi eventuelt må forandre noe. Ikke etter å ha diskutert med vår egen navle i timesvis, eller på et høytflyvende landsmøte et sted i Norge.

Den materielle situasjonen til folk har forverra seg kraftig, nedskjæringene øker, korrupsjonen florerer....Det har vel ikke på lenge vært mer nødvendig med et revolusjonært og kommunistisk parti enn nå.

Sinnet ulmer blant folk. De ser det kapitalistiske systemet gå inn i gud veit hvilken krise. Kapitalismen ødelegger og utbytter kloden gjennom sult, fattigdom og naturkatastrofer - uansett hvor mange "sosialistiske" fyrtårn som slukker.

Så gå inn for landing i tide. Aldri har et sterkt og aktivistisk Rød Ungdom vært mere nødvendig enn nå !!!

Ceci, 16 år, Oslo.

Landing i tide?

Noen kommentarer til VEDTEKTER & GRUNNLAG

"Det handler ikke bare om ord" blir det sagt i forbindelse med debatten i Bolsjevik. Og det er riktig. Det handler også om politikk eller ideologi.

Jeg har ikke vært medlem av RU særlig lenge, og vil derfor ikke uttale meg om skoleringsnivået. Det som derimot har forundret meg er at det er personer som mener vårt politiske grunnlag, marxisme-leninismen, er dødt. Og det p.g.a. noen etterlengtede revolusjoner i Øst-Europa.

Til dette vil jeg bare si: Revolusjonene i Øst-Europa dreper ikke marxismen-leninismen bare fordi revolusjonene der har avskaffet "marxismen-leninismen" som statsreligion. Kanskje marxismen-leninismen er blitt befridd?... fra dogmatikerne i Marx-Engels-Lenin instituttet i Moskva. Skal man drepe vårt politiske grunnlag så må det gjøres vitenskapelig. Marxismen-leninismen er en vitenskap, et nyttig redskap for revolusjonære.

Og til den dagen noen som helst i RU klarer å drepe marxismen-leninismen vitenskapelig, inntil den dagen så er marxismen-leninismen vårt politiske grunnlag. (Bare marxismen er for lite, og selv sosialistisk ungdom bygger på en versjon av marxismen).

Og så er det noen som foreslår at vedtektene skal være fri for politisk grunnlag. Og at det politiske grunnlaget skal uttrykkes i et program. Jeg mener at vedtektenes paragraf 1 skal uttrykke RU's formål, hva RU er, og hvor RU står politisk. Her må det stå at RU er ungdomsforbundet til AKP og at RU organiserer ungdom til kamp for sosialistisk revolusjon, solidaritet med 3.verden osv.(og at RU er marxistisk-leninistisk-maoistisk). I tillegg til vedtektene går det an å ha et program, men jeg mener at AKP's prinsipp-program er greit nok.

Når dette er sagt vil jeg uttrykke min forundring over sentralstyrets vedtak (trykt på side 11 i forrige BV). Vedtaket i vedtektene, det politiske grunnlaget, er utrolig forvokst. Jeg mener det er unødvendig å ha en paragraf 1 som ser ut som en repetisjon av AKP's prinsipp-program. Vedtektene trenger ikke å inneholde et vedtak på historia til RU eller andre. Vær så snill å gjør et nytt vedtak ang. paragraf 1.

Det tredje jeg vvil inn på er selve debatten. Det er en tendens til å avfeie alle forslag til organisasjon og reform som ikke-marxistisk-leninistisk eller historieløst. Samtidig synes jeg det virker som om det er to "gamle fløyer" som slåss mot hverandre. Dette får uheldige følger. RU er i vansker, og som det ganske riktig er pekt på, så er det nærmest umulig å løse dette ved organisatoriske krumspring. 90-åra vil by på utfordringer, og RU må møte dem som et ungdomsforbund. Det må gjøres forandringer i praksis og rutiner. Organisasjonen må gjennomgås for å reformeres.

Dette er ting som må gjøres, og det har ingenting med om vi er til høyre eller venstre innafor RU. Vi må som kamerater sette oss ned og vurdere oss selv, til sist blir det et spørsmål om hvordan vi organiserer ungdom til kamp for sosialistisk revolusjon og solidaritet.

Til slutt et sitat fra en gammel vismann: "Vårt partis navn og vår marxistiske verdensanskuelse er en tydelig pekepinn fram mot vårt framtidsideal, vårt høyeste ideal - uendelig vakkert og lyst".

Dixi et salvavi animam meam.
Kameratslig hilsen Teinn

Ps. Jeg gjør oppmerksom på at jeg bruker ordet "dø" i betydninga "ubrukelig"/"unyttig".

JA, TIL DISKUSJON OM REVOLUSJONÆR STRATEGI

Bamble Rød Ungdom har registrert den skarpe motsigelsen som på ulike vis har kommet til uttrykk i Rød Ungdoms sentralstyre (ST) den senere tida!

I et brev til RU's medlemmer fra flertallet i ST's arbeidsutvalg (AU) heter det blant annet: "...vi (vil) påpeike at diskusjonen om revolusjonær strategi, vedtekter og tryggleikspolitik har vorte reist i AU av mindretalet i AU, og at det er mindretalet som har pressa fram denne diskusjonen. (...) Fleirtalet i AU har heile tida vore uenig i at desse tinga er dei viktigste tinga for RU å få diskutert no."

Det samme standpunktet framføres også i et innlegg i KK 1/3-90. Det framgår imidlertid også av brevet at flertallet i AU "har vore for at desse diskusjonane no må verte ein del av landsmøtekampanja" - dette som et resultat av mindretallets press.

AU-flertallet mener altså at Rød Ungdom, en ungdomsorganisasjon som kaller seg kommunistisk, egentlig ikke trenger å ta del i diskusjonene om sin egen framtid. For oss framstår dette standpunktet som svært merkelig, i ei tid hvor marxismens krise synes åpenbar. Når noen nå hevder at vi ikke trenger å diskutere revolusjonær strategi, må det bero på at de ikke ser den krisa eller at de trur noen andre (AKP?) skal løse den for oss.

I over 70 år har man prøvd å bygge sosialismen. Den norske ml-bevegelsen bygger blant annet på erfaringene fra disse forsøka rundt omkring på kloden, og vi har på en rekke områder en utmerka og fullt berettigta kritikk av borgerskapets herredømme. Men i svært liten grad har venstresida i Norge makta å presentere et reelt alternativ til kapitalismen. I disse dager er vi også, kanskje mer enn noen gang, vitne til en massiv diskreditering av kommunismen som system (sjøl om ikke vi har sett på de aktuelle landa som kommunistiske).

Dette er hovedårsaken til dagens krise i marxismen og den norske ml-bevegelsen. Det burde ikke være altfor vrient å innse denne krisas eksistens. Å, på den annen side, tru at AKP kan løse problemene på egenhånd, for så å presentere løsningen for RU, tilkjennegir overdreven tru på det kommunistiske partiet. Det er også et uttrykk for en dogmatisk tru på "ideologien om elitens fortreffelighet" som burde høre fortida til.

Vår konklusjon er at Bamble Rød Ungdom bør diskutere nettopp revolusjonær strategi, noe som med nødvendighet også innebærer diskusjoner på vedtekter og sikkerhetspolitikk. Vi i Bamble Rød Ungdom mener vi har noe å bidra med i så måte. Vi trur at det samme er tilfelle i andre RU-lag.

Kameratslig hilsen Bamble Rød Ungdom.

SVAR & SPØRSMÅL TIL BAMBLE RØD UNGDOM

Bamble Rød Ungdom har sendt inn et innlegg med frontalangrep på flertallet i Rød Ungdoms arbeidsutvalg. I et annet innlegg etterlyser Nina fra Bamble et sunt og godt diskusjonsklima i sin kritikk av fungerende leder.

Jeg synes jo det hadde vært greit å gå i spissen for en bedre stil enn det man kritiserer andre for å ha, men det har jo alltid vært lett-vint å slenge rundt seg med begreper som dogmatikker og andre fremmedord. Jeg skal ikke påstå at dette er i mangel på gode politiske argumenter, men jeg må si jeg er overrasket over tonen, og et tilsynelatende voldsomt sinne/forakt mot et flertall, som man tydeligvis ikke vet helt hvem er eller hva står for.

Det kan godt hende noen har hørt mye stygt om oss, men kan man ikke heller ta utgangspunkt i det vi faktisk mener?

For det første: Vi har aldri vært mot å diskutere revolusjonær strategi. Det vedtok AU enstemmig at vi skulle gjøre. Men revolusjonær strategi er ikke det samme som vedtekter/sikkerhet. Dvs. det kan være det, hvis man mener at vedtektene våre eller sikkerhetspolitikken vår er det viktigste hinderet for å være en organisasjon i framgang. Eller for å være revolusjonære, for den del. Men dette er ikke vår oppfatning. Vi mener at hovedproblemet ligger andre steder, og spesielt at det er et stort problem med manglende deltakelse i folk sine kamper rundt omkring.

Vi mener ikke at vi ikke skal diskutere sosialisme. De fleste som utgjør flertallet i sentralstyret har vært med i mange år, og deltatt i utforming av sosialismeprogram mm. Og vi har diskutert mye og ofte tiltak som kan sikre demokratiet, organisasjonsrettigheter osv. under sosialismen. Både i organiserte former og privat.

Vi er faktisk ikke et gjeng med teorifiendtlige aktivister, sånn som noen liker å fremstille det. Vi har studert mye teori, og prøvd å anvende den i forhold til de kampene vi har deltatt i. For meg sjøl som internasjonal og antirasistisk ansvarlig i RU, har Lenins imperialismeteorier vært avgjørende for å forstå det vi driver på med, og kunne ta riktig standpunkt, gjøre analyser m.m. For de to av oss som har vært ledere i YLI har Maos teorier om masselinje vært av veldig stor betydning.

Så vi vil gjerne diskutere sosialismen. Og ha et veldig kritisk syn på sosialismeforsøk opp gjennom historia. Men det er som kjent forskjell på å barbere seg og skjære av seg haka. Og vi er mot å bare skulle drive sosialismediskusjoner og ingenting annet. Vi er uenige i den linja som sier at vi må utvikle bedre "svar" og et virkelig reelt alternativ før vi kan gå ut og gjøre noe.

Eller som det hette i den store skoledebatten for tre år siden: "utvikle en kulturrevolusjonær strategi for skolen under sosialismen" i stedet for å lage et program for skolen i dag. Jeg tror noen har tatt mål av seg å skulle være de som finner det endelige svaret på en god del problemer og utfordringer i forhold til sosialismen. Men dette må med nødvendighet være en lang prosess. Og jeg synes vi har kommet et godt stykke på vei. Jeg skammer meg ihvertfall ikke over de svarene vi har i dag, selv om det er en del ting vi ikke kan si noe om.

Men jeg er også av den oppfatning at det er en lang prosess å få folk til å bli revolusjonære i dagens Norge. Jeg tror ikke at vi greier det ved å bruke noen år på å tenke ut svara, så presentere en endelig løsning med glødende øyne, og så kommer folk springene til oss. Derimot tror jeg vi gjennom tid må vinne tillit blant arbeidsfolk gjennom å delta i dagskampen, være gode organisatorer og politikere, ha en bra masselinje og en konsekvent systemkritikk. Samtidig må vi reise

diskusjonen om et annet samfunn i arbeiderklassen. Disse tinga henger uløselig sammen, og hver for seg har de liten verdi.

Hvor teorien om at vi mener AKP skal ordne opp for oss kommer fra, vet jeg ikke riktig. Men jeg synes jo igjen at når man skal føre polemikk mot et standpunkt, bør man sjekke om det eksisterer først. Jeg vet ikke hvilke av våre standpunkter som skulle lede til en sann konklusjon, men det kunne jeg godt tenke meg til å få svar på.

Jeg mener på ingen måte at det bare er AKP som skal diskutere Øst-Europa. I Oslo har de fleste lagene hatt møte om nettopp dette temaet. Og diskusjonen går, tro det eller ei, stadig i store deler av Oslo Rød Ungdom. Bl.a. skal dette være en del av temaene på vårens pinseleir. Alltid med tredjeverdenperspektiv (glasnost og Afrikas Horn), men likevel. Jeg mener heller ikke at vi ikke skal diskutere vedtekter og sikkerhet, men jeg mener det ikke skal være den viktigste diskusjonen i landsmøtekampanja, fordi vedtektene og sikkerhetspolitikken ikke er det største problemet vårt.

Tvertimot mener jeg det viktigste skal være hvordan vi skal jobbe framover, hva som er de viktigste kampene som står osv. Og at medlemmene faktisk må diskutere det grunnlaget noen nå ønsker å fjerne (viser til mitt innlegg i forrige BV, side 46). Og dette handler jo på en måte om vår egen framtid, eller tar jeg helt feil? Jeg mener faktisk disse diskusjonene handler mer om framtida vår enn diskusjoner om vedtekter og sikkerhet. Men jeg mener at de to sistnevnte tingene er en del av diskusjonen. Og det skal de selvfølgelig være. En del av diskusjonen, men ikke hele. Og jeg støtter lederens syn (forrige

BV), om at disse diskusjonene blir tekniske så lenge det ikke framkommer politisk begrunnelse for hvorfor vi skal fjerne Leninismen og maoismen fra grunnlaget vårt. Og jeg kan enda ikke se at en sann politisk begrunnelse har blitt presentert noe sted.

Så til spørsmålene:

-hva er "krisa i marxismen"? Er det noe som rammer den norske ml-bevegelsen, eller rammer den hele teorien i den forstand at det er umulig å forsvare marxismen som vitenskapelig teori? Er denne krisa større i dag for ml-bevegelser allment enn den var f.eks. etter oppgjøret med kulturrevolusjonen i Kina? Eller etter at de store studentbevegelsene døde ut, og Vietnamkrigen var over? Hva er i såfall grunnen til at de fleste ml-partiene i Europa døde ut for mange år siden?

-hvilke andre ting enn vedtekter og sikkerhet bør diskusjonen om revolusjonær strategi inneholde?

-mener dere at vedtektene våre har vært et hinder for å delta i politisk kamp og verve nye medlemmer til Rød Ungdom?

-hva er det som gjør Marx spiselig, mens Lenin og Mao må fjernes fra grunnlaget vårt? Hvilke deler av Lenin og Maos teorier er det dere mener ikke stemmer/er ubrukelige?

-hva synes dere om Lenins imperialismeteorii?

-mener dere det ble vanskeligere å slåss for et annen samfunn etter at folket i Øst-Europa endelig reiste seg mot de regimene vi alltid har kritisert, og den opposisjonen vi har støtta (som Charta-77) fikk makt? Og eventuelt hvorfor?

Til slutt vil jeg si at jeg synes det er kjempeflott at Bamble Rød Ungdom tar diskusjonene på alvor, bruker tid på dem, gjør vedtak og skriver innlegg. Jeg har veldig stor respekt for dere og måten dere fungerer på. Men jeg blir litt såra over sånne kjempeangrep som jeg synes er basert på misforståelser om hva blant annet jeg mener. Det eneste fruktbare er å gå inn i, og undersøke, hverandres politiske standpunkter. Derfor stiller jeg disse spørsmålene til slutt. For å få klarhet i hva dere mener, unngå misforståelser og føre diskusjonen videre. Og jeg skulle veldig, veldig ønske meg at andre lag også kasta seg inn i denne diskusjonen. Utfordringa er herved gitt.

Liz, sentralstyret.

OM EPLER OG VIRKELIGHET...

Egentlig hadde jeg aldri tenkt å skrive noe innlegg i denne debatten. Det er fordi jeg synes det er lite vesentlig for Rød Ungdoms framtid, jeg tror nemlig det er andre ting enn vedtektene våre som gjør at norsk ungdom ikke skjønner at vi er "SVARET". Men etter å ha lest beretningsforslag, BV, planforslag og bilag til BV ombestemte jeg meg. Det var spesielt de to siste papirheftene som inspirerte meg til dette innlegget.

Etter å ha lest Adas innledning om Revolusjonær strategi for 90-åra, sitter jeg nemlig igjen ganske forvirra. Hvor er det du vil Ada, jeg må si jeg ikke forstår det. For så langt jeg ser er det i Rød Ungdom i dag ingen REELLE hinder for at ditt glansblide med Mona 15 år i hovedrollen skal oppfylles. Da jeg antar at denne innledningen ermer eller mindre representativ for mindretallet i AU sitt syn, vil jeg spørre dere om dere i den siste perioden har noen konkrete hendelser å vise til som forsvarer dette synet? Hardere vært ute blant ungdom og sett dette problemet i virkeligheten, eller har dere bare bygd dette synet på løse antakelser og teorier, tenkt ut på et lite loft?

Nå synes dere kanskje jeg er sarkastisk i min måte å spørre på, men jeg synes jeg kan ta meg råd til det. Ikke fordi jeg kjenner hele virkeligheten, eller at jeg har de store svara. Men som skoleelev vil jeg tørre å påstå at jeg kjenner i hvertfall noe av virkeligheten tålig bra. Og veit dere hva? I den virkeligheten er ikke mitt største problem som RUer at vi har demokratisk sentralisme eller sikkerhetspolitikk, for mange folk veit faktisk ikke om det. Det er faktisk mange som ikke en gang veit hva Rød Ungdom er og hva vi står for. Og det problemet løser vi ikke ved å bruke korrekturlakk i vedtektene våre, det problemet løses ved å gå ut i gatene og vise hva Rød Ungdom er, f.eks. som i glansbildet med Mona.

Dessverre må jeg nok si det er mer jeg ikke forstår i Adas innledning. Det er dette med studier og hva vi skal bygge på. Sann jeg har forstått det, mener dere (mindretallet i AU) at siden studiene i Rød Ungdom er blitt nedprioritert såpass at mange av medlemmene ikke lenger kjenner det teoretiske grunnlaget, er det like greit å kvitte oss med det. Dette er jeg grunnleggende uenig i, og for å forklare hva jeg mener vil jeg bruke en ligning (som ikke handler om Mona 15 år)

Denne ligningen handler om en gartner og et epletre : Denne gartneren hun hadde et problem, eple-treet som før hadde vært så grønt og fint med masse epler hver høst, hadde nå begynt å visne. Etter nøye undersøkelser fant gartneren ut at det var røttene det var noe i veien med, de var blitt alt for svake. Vi kan vel alle være enige i at det ikke ville være lurt av gartneren å kutte av røttene, da ville jo treet dødd. Dette skjønnte gartneren også, så hun gjorde alt hun kunne for å styrke røttene. I flere uker stelte hun bare med røttene så de ble store og sterke igjen. Dessverre for gartneren døde treet allikevel. Hvorfor?

Noe i veien
med røttene?

Jo, når gartneren ble opptatt med å stelle med røttene glemte hun resten av treet. Det fikk ikke nok lys, greinene ble brekt av alle som klatret i treet og barken ble ødelagt av dyr og insekter.

Rød Ungdom er et sånt svakt tre, og nå er det noen som vil kutte av røttene. Men før røttene får nådestøtet har vi brukt uker og måneder på å grave oss ned i jorda flere kilometer fra treet. Ikke engang den dummeste gartner ville funnet på DET. For øyeblikket ligger vi fortsatt nedgravd og venter på at treet skal dø. Hvis vi skal redde treet må vi finne fram spaden (som ER en spade) og grave oss fram. Vi må passe på så ikke bare røttene, men også resten av treet får stellet det trenger. Først da kan vi høste eplene. Moralen i denne historien er ; GRAV DEG FRAM I TIDE, FOR DU KAN IKKE KOMME DYPERE NED !

Kim, skoleelev, Oslo

Grav deg fram
i tide ?

om SIKKERHET

26

Det er mange som er redde for at RU ikke skal synes bandt folk, og at sikkerhetspolitikken er et av hovedhindrene for det. Det er mulig at sikkerheta gjør at det blir vanskelig å være like åpen som andre organisasjoner, men jeg må bare innrømme at jeg er mer redd for at vi skal legge oss åpne for overvåkningspolitiet enn at vi kanskje støter fra oss enkelte personer. Jeg er mer redd for at organisasjonen skal bli fullstendig rulla opp når situasjonen skjerper seg her i Norge, enn at vi støter fra oss endel SU-ere og lignende.

Sikkerheta har med om vi ser på oss sjøl som en trussel mot dette samfunnet her, om vi ser på oss sjøl som en fare for rikets sikkerhet, fordi vi har som mål å styrte dette samfunnet her, ja nettopp, styrte. Jeg ser på meg sjøl som en som vil stå i spissen for å styrte det samfunnet vi har i Norge i dag, og det samme håper jeg fles-teparten av medlemmene i RU gjør.

Utgangspunktet mitt er altså at vi må opprettholde en sikkerhetspolitikk. Noen vil begrense sikkerhetspolitikken til at vi ikke skal ha et medlemsarkiv, og at det skal være frivillig å stå fram som RUer. Jeg mener det er et poeng å skjule organisasjonen, vår oppbygning, hvem som sitter hvor. Det er flere grunner til dette.

Den første grunnen er at vi veit at overvåkningspolitiet er interessert i hva vi driver med. Det er mange sikre kilder på dette som jeg stoler langt mer på enn om en tjenestemann fra overvåkningspolitiet påstår at OVERVÅKNINGSpolitiet ikke OVERVAKER folk, f.eks RU. En sjølmotsigelse spør du meg.

Et annet argument er at overvåkningspolitiet arkiverer sine opplysninger, sånn at disse opplysningene er like mye verdt sjøl om det er gått noen år, og papirene er blitt gule i kantene, og historiske erfaringer viser at militærdiktaturer, som Norge kan komme til å bli, heller dreper og internerer en for mye enn en for lite.

Et tredje argument som henger litt sammen med det forige, er at arkivmateriale slett ikke trenger å bli så gammelt. Ting kan skje utrolig fort. Er det noe hendelsene i øst-Europa viser er det at uventa ting kan skje fort. Sjøl om det er rolig i Norge i dag, kan det om 5 år være desto mer urolig.

Allikevel er jeg fullt klar over t sikkerhetspolitikken har vært gjennomført på en måte som kanskje grenser til det morsomme, og jeg er for enkle men effektive tiltak som er nok til å vanskeliggjøre arbeidet til overvåkningspolitiet betraktelig.

Noen sier t den beste sikkerhetspolitikken er å ha støtte bandt folk. Da glemmer man fort, dessverre. Det er vel ingen tvil om at motstandskjemper under den 2. verdenskrig hadde støtte bandt folk, men hvis det var noen som hadde beinhard sikkerhetspolitikk, som noen sikkert ler av nå sammen med historier fra 70-åras ml-bevegelse, så var det dem. Uansett hvor stor støtte du har bandt folk så fins det angiveri, infiltrasjon osv. Og det er ikke noen tvil om at liknende ting kommer til å bli tilfelle i en skjerpa situasjon i Norge.

Jeg er for at vi diskuterer hva vi vil skjule, og hvorfor, og kommer med tiltak utafra det. Det er nok sånn stort sett i dag at flesteparten følger (i den grad det blir gjort) sikkerhetspolitikken fordi det er sånn det skal være, og i liten grad har gjennomdiskutert dette med noen.

Vi må ha en formålstjenlig sikkerhetspolitikk, og ikke en sikkerhetspolitikk for krigs og agnetromantikere. Vi må ha enkle men effektive tiltak, som sagt, og en forutsetning er at disse følges skikkelig.

Det er vel akkurat det som er det mest farsepregede med sikkerhetspolitikken i dag, at den ikke er konsekvent og at det ofte er de minst viktige områdene det legges mest energi og innsats i. Dette må vi få en slutt på håper jeg.

Overvåkningspolitiet har ingen lett jobb i utgangspunktet, la oss gjøre den så vanskelig som mulig, det skal ikke så mye til, og på sikt får vi meget bra uttelling for det arbeidet vi gjør i dag.

Espen-Pål

Afghansk vinter 1980

En ung hustru
så vi for siste gang
da hun slo chadoren om seg,
tok bama i hånden
og forlot de brente husene.
Spede spor ble borte i snøen,
spor som gikk til ingen steder.
Nå tenker vi bare på seier.
Men ikke en gang seieren
kan få det til å gro
på våre hjerters branntomt.

OM DEMOKRATIETS IRREGANGAR

Vi ønskjar å ta ein titt på følgande forslag:
-Fjerninga av den demokratiske sentralismen
-og fjerninga av fraksjonsparagrafen.

Vi tar opp desse spørsmåla fordi vi ikkje ser kva slags positive resultat desse vedtektsendringane vil gje, med mindre ein har som mål å gjere rørsle til ei rørsle som ser vegen til sosialismen gå gjennom parlamentarisk arbeid.

Vi tar også opp desse spørsmåla fordi det er med skepsis vi ser på tendensar til å hive våre historiske erfaringar på søppeldynga. Vi trur at rørsle gjer ein stor feil dersom vi nå får panikk og kastar alt over bord.

Den demokratiske sentralismen er det mange som vil ha vekk.

Vårt utgangspunkt er at vi er ein organisasjon, ein organisasjon retta inn på kamp. Ein organisasjon betyr at det må eksistere ein eller annan form for sentralisme. Å hevde noko anna vil vere flørting med anarkismen, men det er vel lov no det også. Sidan vi er ein organisasjon som har som mål å forandre på ting, treng vi åpning for ein sentralisme som står i forhold til situasjonen. Det har vorte sagt at AKP og RU er organisert som om det er unntakstilstand i Noreg idag, noko vi alle veit det ikkje er. Dette blir brukt som eit argument for å gå vekk frå den demokratiske sentralismen. Vi meiner dette betyr at ein ikkje har forstått kva den demokratiske sentralismen er.

Demokratisk sentralisme inneheld to faktorar som som er avhengige av kvarandre og som må variere innbyrdes i styrke. Dei to faktorane er demokrati og sentralisme.

I ein lite spent situasjon må demokratiet vere sterkare enn sentralismen, men t.d. i ein krig må sentralismen nødvendigvis styrkast. Dette er sjølsagt ein vanskeleg balansegang, og dei som ikkje har dette klårt for seg vil aldri kunne bli nokon god leiing. Her har vi diverre mange dårlege erfaringar, men det tydar at vi har dårlege leiingar og ikkje at det er den demokratiske sentralismen det er noko gale med.

Vi meiner det har vore mange klønete handteringar av den demokratiske sentralismen, og at ein ikkje har prioritert å styrke demokratisida. Nokre vil løyse demokratiproblema med å opne for fraksjonisme.

Som ein av dei franske opplysnings-filosofane sa: "Kongen kan aldri gi folket fridom så lenge det er kongen som bestemmer at folket skal få fridom."

Fraksjonismen betyr ikkje noko anna enn svekking av demokratiet. Fraksjonisme betyr at premissa for beslutningane blir lagde i fora som ikkje er opne for alle, og som ikkje det vanlege medlem kan påvirke.

Fraksjonisme betyr lukking av debatten. Dei stakkars medlemma som ikkje har vore så heldige å havne i det gode selskap, altså i ein fraksjon, blir fråtekne åpninga for å verke like sterkt inn på organisasjonen som dei andre. Dette åpnar for ein organisasjon bestående av småkongar, og som demokratisk innstilte mennesker er vi imot dette.

Fraksjonisme betyr at verken demokratiet eller sentralismen kan fungere og resultatet blir at både enkeltmedlemmet og kollektivet blir ståande som taparar.

Det var dette med å pisse i buksa for holde varmen....

Vår oppsummering må altså bli at vi vil halde på dei organisasjonsprinsippa vi har, men prøve å gjere betringar innafør systemet. Det blir å helle ungen ut med badevannet dersom vi skal forandre heile systemet fordi det har vore visse klønete handteringar og overslag frå dei leiingane vi har hatt. Ein mer konstruktiv og nyttig debatt hadde vore å diskutere korleis vi skal halde leiinga i øyra, korleis vi skal sikre at leiinga ikkje kan misbruke dei fullmaktane dei nødvendigvis må ha.

The Muffins

Om PARTIDISKUSJONER

I vinter hadde arbeidsutvalget i RU et møte sammen med ledelsen i NKS og i AKP (m-l) om hvordan det er å sitte i ledelsen når det er store uenigheter og det pågår svære debatter.

Utgangspunktet var hva som er ledelsen sin rolle i situasjoner hvor det både er viktig å få fram uenighetene OG holde bevegelsen sammen.

Kjersti F (tidligere leder i AKP) holdt ei innledning om akkurat disse spørsmåla. Ei innledning vi synes kan være nyttig å ha med seg for fler enn de som sitter i AU.

BOLSJEVIK trykker derfor på de neste sidene Kjersti si innledning fra dette møtet.

God lesing !

OM PARTIDISKUSJONER

32

Disse sidene finnes i en lettere lesbar versjon på
www.akp.no/ml-historie/pdf/ungdom/bolsjevik/index.html#x1990

Møte om partidiskusjonen.

- * "Ml-bevegelsen i Norge er en uvurderlig skatt".
- Med alle sine feil og mangler betydd og betyr uhyre mye
- Overlevde tidlig 80-tall da det meste av det som var liknende partier og org. i vesten brøt sammen og forsvant. Vilke være trist om vi nå lot oss følge med i dragsuget av sammenbruddet til de statsbyråkratiske undertrykkerpartiene i Øst-Europa.
- Trenger en grundig diskusjon, både for å sammenfatte, syst. de endringene som faktisk har skjedd, mer eller mindre bevisst, i bev. siste ti år. Hva er bra utvikling vi vil beholde og videreutvikle, hva er feil og forfall?
- Trenger også å disk. det vi lenge har betrakta som selvfølgelige sannheter. Når mange får behov for å disk. det nå, kanskje fordi de har diskutert for lite før. Og virkeligheten har endra seg.
- Målet for disk. å komme fram til bra politikk og org. Men også å holde bevegelsen sammen. Splittelser kan være nødv. og bra ting hvis de er uttrykk for noe nytt og friskere som kan vokse fram Eks. utbruddet fra SF i 1969 som dannet grunnlaget for ml-bev. Men marxistiske grupper har vært

herja av sekterske splittelser, dvs. splittelser på spm. som kanskje ikke er av verdenshistorisk betydning. Splittelse i ml-bev. nå ville absolutt svekke, ikke styrke de rev. kreftene.

- Ledelsen har en spesiell oppgave her. Ta ansvar for, finne en vei for å holde bev. sammen. Betyr det at ledelsen ikke har lov til å fremme egne politiske linjer, egen strategi? Nei, dårlig ledelse som ikke har noe den vil ha gjennomført, eget program. Nå ha to tanker i huf. I Met.artikkel oppsummert erf.mine som første kvinnelige leder i AKP. Hadde et program for å få kvinnesaker og kvinnepol. opp og fram. Leder av opposisjonsbevegelse. samtidig ansvarlig for helheten. ikke ble for store spenninger, ikke andre områder forsømt. Kelt det "å være kriger og diplomat" på samme tid. Tror det sier noe allment om ledelsens oppgaver, særlig i tider med stor uenighet om politiske linjer. Kjøre sin politikk, men også ta vare på enheten. Kan være jævlig belastende og slitsomt, men nødvendig.

- Diskusjonstil og metode. Noen dårlige tradisjoner:

"To linjer" - ei riktig og ei sænn, uttrykk for den proletære og borgerlige linja. Ble synd å mene noe avvike, nesten borgerskapets egent innad. Menner ikke at "alle oppfatninger er like bra", og at ikke tenker har klassestempel. Men ikke så enkelt som to linjer. Ulk erfaring, ulikt utgangspunkt. Erf. fra kvinnefronten eller Oslo samang fører gjerne til at en tenker ulikt om 1. mai, men betyr ikke at den ene parten har 100 % rett,

den andre 100 % feil. Om en ser noe fra et lagstyre, sentralstyre, KVE redaksjon eller faglig utvalg kan føre til ulike meninger, men det kan faktisk være at alle har et poeng, sjøl om ingen har helt rett. Gi åpening for nyansen og flere sider, ta imot variert erfaring istedet for å avvise.

"Bygge systemer" - utgangspunkt uenighet om enkeltsak, som kan vokse til et helt politisk system. To måter: Tillegges av motstanderen en del med andre standpunkter som "passer sammen" med det opprinnelige, eller finner det odd sjøl for å vise hvor grunnleggende det en mener er for enhver form fornuftig og korrekt politikk. Eksakt herder det at et enkeltstående punkt er symptom på langt mer omfattende holdninger, men er ikke alltid sånn. Men ved å presse hverandre inn i utrenlige systemer, kan også motsigelsen bli uløselig.

"Drive uenigheten, men ikke enighet". Oppsummeren sjelden hva vi er enige om, eventuelle felles premisser vi har for debatten. Tror det kunne være lurt å bruke oftere som metode. Klargjøre hva diskusjonen dreier seg om.

Ryddighet i å følge vedtekter. Partiet kommer sikkert til å gjennomføre en god del endringer i vedtektene, fleste enige om at det trengs. Men sikkert nok så stor uenighet om hvor langt vi skal gå. En del folk begynner nå å gjøre ting på tvers av vedtektene, fordi de ikke er enige idem slik de står. Uansett hva vi måtte mene om de nåværende vedtektene, er dette ei farlig

linje. Det er selvtvakt på tvers av det som er demokratisk bestemt, av partiets høyeste organ, landsmøtet. Hvis mange gjør dette, så er det ikke landsmøtet, som resultat av demokratiske diskusjoner, som avgjør om vi skal endre vedtektene eller ikke. Da har kanskje noen alt drevet endringer igjennom som det er vanskelig å gå tilbake på. Eks: Hvis ledelsen i et partidistrikt bestemmer seg for å legge hele partiet åpent, så hjelper det ikke noe særlig om det kanskje er flertall i partiet for å ha en sikkerhetspolitikk. Sjøl om en bryter vedtektene, setter sikkerhetspolitikk tilside osv. fordi en mener at vedtektene og sikkerhetspolitikken fungerer udemokratisk, så opptrer en sjøllitademokratisk. Hvis en bare kaster det til side uten å vite om flertallet i partiet virkelig ønsker det slik.

Disk. og politiske kamper i ml-bevegelsen har en tendens til å skape en del blod og personlig uvenner. Ikon vi har bitre erfaringer med fra alle tre organisasjoner. Men faktisk det er en viktig politisk erstatte å forsøke å hindre at politisk uvennighet fører til personlig uvennskap. Personlig uvennskap er en dårlig vei visen i politiske spørsmål, og arrangementer kan fortsette i det uendelige, nå med hovedmålet at meningsmotstandene ikke tåler trynet på hverandre, men gjør dette til politikk. Sliker det blir en uryddig og ugenomsyntelig blanding av politisk uvennighet og personlig motvilje. Å bli revolusjonær i dagens Norge er såpass drastisk at vi alle fortjener respekt for at vi er blitt det, og fortjener at vi behandles hverandre som kamerater. "Drepe de andre - ikke hverandre".

"Grunnprinsippet i knig er å ta vare på seg sjøl og ødelegge fienden". Hvis

Holdeplass

Som dere må fryse, jenter,
uten lue i vinterkulda,
for noen skal jo se
hvor ellevilt og syndig
det lange håret
flommer over kragen.

Og uten skjerf,
et lite gullhjerte
i halsgropa.
Det banker et hektisk budskap
ut i verden.
Jakka slutter
akkurat ved midja
for noen skal jo også se
hvor fint den vesle baken runder seg,
og hvordan låra smalner
ned mot høye støvler.

Ja, det er kaldt i verden, jenter,
kaldt å stå her uten skjert og lue,
som spinkle skilter på en holdeplass
i andres liv
og vente.

NY SIKKERHETSINSTRUKS ?

OM FORSLAGET TIL SIKKERHETSINSTRUKS

Det er veldig store uenigheter om hvorvidt Rød Ungdom trenger en sikkerhetspolitikk, og hvor omfattende den skal være. Vi som har laget forslaget til sikkerhetsinstruks mener altså at en sann en trengs, og tilslutter oss fullstendig Bamble Rød Ungdom sin kritikk av at det ikke har vært noen instruks å oppspore tidligere. Denne instruksen tar utgangspunkt i Fritz sitt forslag i BV nr. 1/90, men er noe mer omfattende. Vi har sagt hva vi mener er nødvendige tiltak, med delvis begrunnelse i selvsve instruksforslaget.

Problemet når vi skal diskutere sikkerhet, er at det står relativt store uenigheter om hvordan virkeligheta rundt oss egentlig ser ut. Dette kan illustreres med vedtakene fra sentralstyret, gjengitt i forrige BV. Jeg vil anbefale folk å lese disse vedtakene omigjen, for å se hvor uenighetene står. Men jeg vil gjerne sitere følgende:

"Vi må (samtidig) være forberedt på at samfunnet kan forandre seg fort, at vi tilhører den gruppa som først il bli utsatt for angrep i en skjerpa situasjon, og at vi allerede i dag er under oppsyn fra politiet. Både fordi vi sees på som potensielle samfunnsfiender, og fordi politiet allerede nå, i fredelige lille Norge, bevisst kartlegger og arresterer "uromomenter" for å hindre demonstrasjoner.

Vi må også ta hensyn til en voldelig høyreside med øka oppslutning og aktivitet, som har oss som definerte fiender, og som tydelig har bevist at de ikke går av veien for å bruke vold. I en sann situasjon har vi plikt til å beskytte medlemmene våre.

I hele Europa (både vest og øst) organiserer fascister seg, og i land etter land avsløres det intim kontakt mellom politi og fascister. Vi vet positivt at norske nynazister og fascister har brei internasjonal kontakt.

Dette forslaget stemte 36,8 % av medlemmene i sentralstyret mot!!!

Og mitt spørsmål blir da: HVORFOR? Hva er det i dette vedtaket dere ikke er enige i? Finnes det ikke ei voldelig høyreside i Norge? Er det feil at denne er på offensiven? Er det feil at de utgjør en trussel mot oss, selv om ordføreren i Arendal bl.a. har blitt trua på livet? Hva med bombeattentatene i 1989? Hva med overfallene, telefonterroren og truslene? Skal vi ikke bry oss om den selv om også våre egne medlemmer opplever dem? Hva med massearrestasjoner i Oslo i forkant av en rekke demonstrasjoner? Osv.osv.osv.

Dette er faktisk ting som angår oss alle sammen, selv om muligens endel av de som stemte mot dette forslaget ikke har vært til stede i demonstrasjoner eller noengang stukket hodet så mye fram at de har blitt utsatt for trusler, eller lest i avisen om overfall og voldsangrep. Min oppfordring går til dem som er mot dette forslaget: Gi oss et politisk begrunna svar på hva dere mener om de påstandene som her er satt fram om norsk og internasjonal virkelighet anno 1990. Please.

L i z ,

sentralstyret.

FORSLAG TIL SIKKERHETSINSTRUKS

Rød Ungdom er en organisasjon som arbeider for å endre de nåværende maktforholda i Norge. Dette gjør at vi kommer i konflikt med landets maktelite. Dessuten finnes det ytterliggående terrorgrupper som er villige til å bruke vold mot blant andre sosialister og kommunister. I andre europeiske land er det avslørt intim kontakt mellom sånne grupper og politifolk.

Erfaringene både internasjonalt og fra norsk historie tilsier at det er nødvendig å foreta en del organisatoriske tiltak for å verne om medlemmene våre, unngå overvåkning og vanskeliggjøre eventuelle terrorhandlinger retta mot organisasjonen.

Disse tiltakene er:

1. Interne års,-og landsmøter.

Års,-og landsmøter er hemmelige. Dvs. at nøyaktig sted og tid for disse møtene ikke offentliggjøres.

2. Bruk av navn.

a) På våre arrangementer er hovedregelen at det kun brukes fornavn. Medlemmene kan sjøl velge om det navnet de bruker er dekknavn eller ikke. Etternavn kan brukes hvis det er valgte talsfolk for organisasjonen det gjelder. Det samme gjelder underskrivelse av interndokumenter.

På større arrangementer som samler store deler av organisasjonen, og evt. uavhengige, skal alle bruke dekknavn.

(Dette for å unngå at organisasjonen fra de forskjellige stedene kan kartlegges av den voldelige høyresida, som har som metode å skremme folk til passivitet gjennom terror. Det er vår plikt å beskytte både våre egne medlemmer og uavhengige mot terror fra disse gruppene. En måte å gjøre dette på er å beskytte navna på organisasjonen når den er samlet og lett å få oversikt over.

b) Folk skal sjøl kunne velge om de vil si at de er medlemmer hos oss eller ikke. Derfor skal medlemmer som blir spurt om andre folks medlemskap si at de ikke vet om vedkommende er medlem eller ikke. Unntak her er offentlig kjente medlemmer og valgte talsfolk.

3. Offentliggjøring av ledelser

Lagsstyrer, distriktsstyrer og sentralstyret velger selv sine talspersoner. Unntak er lagsleder, DS-leder og leder i organisasjonen som velges på de respektive års,-og landsmøter. Disse er offentlige hvis det ikke foreligger helt spesielle årsaker som er blitt gjort kjent før valg finner sted på års,-eller landsmøte.

Etter valg av SS/DS skal disse organene selv vedta hvem som skal være kjent innad og utad. Hvis man finner det nødvendig, skal enkelte i ledelsen heller ikke være offentlige for organisasjonen. Det innebærer at de som var til stede som delegater på disse møtene ikke kan offentliggjøre hvem som ble valgt.

(Den mest effektive måten å få oversikt over en organisasjons medlemmer, ledelse og arbeid på, er ved å gå inn i den. Vi ønsker ikke at hele ledelsen skal kunne bli kjent for grupper som kan skade den).

4. ANDRE TILTAK

a) Bruk av post og telefon:

Interne møter skal ikke avtales og innkalles til på telefon. Hvis det er nødvendig å bruke telefon til dette, skal det gjøres ved hjelp av dekkhistorier som er avtalt på forhånd, og uten omtale av personnavn.

Internpapirer og innkallinger skal overleveres direkte, eller via andre medlemmer. Hvis man på grunn av avstander må bruke posten til dette, skal slike ting sendes i lukket konvolutt (dvs. - ikke vanlig forretningskonvolutt som lar seg åpne og lukke igjen) og med privat avsender bakpå. (Uten avsender har postverket lov til å åpne sendinger hvis det er tull med adressen o.l.).

Ved distriktsårsmøter og landsmøter skal delegatene innkalles til oppmøtesteder, og ikke direkte til stedet møtet skal avholdes.

b) Vi skal ikke ha noe medlemsarkiv, og medlemstallet er ikke offentlig for andre enn dem som sentralstyret mener må ha kjennskap til det.

SIKKERHETSINSTRUKSEN SKAL VÆRE KJENT FOR MEDLEM-MENE.

Et lite bidrag til DEBATTEN.

fra Ceci og Kim

Dette diktet ble skrevet av Rudolf Nilsen i 1929.
Vi sier bare : "intet er nytt under solen...."

STJERNEN

Her er grensen, sa de andre
lenger kan vi ikke nå.
Ikke nytter det å vandre
i det blå !

Nei hvad gagnar detå kjempe,
når vi er så bittert få ?
Vi får ta det mer med lempe,
blir vi mange, kommer råd.

Blir vi mange, kommer tiden,
da vi enkelt FÅR vår rett.
Ikke nu, men siden, siden
går det lett ! -

Og de gjorde holdt og spente
av sig belte og gevær:
Vi får slå oss ned og vente
til vi blir en mektig hær!

Og de satte sig og hvilte,
de fornuftige og grå.
- - Men det var en flokk som smilte
mot det blå!

For bak grensen i det fjerne
stegvidunderblank igjen
deres egen, høie stjerne,
og den vinket sine menn!

Ja, det var en flokk naive,
som hvad enn der skulde skje
måtte sette ut i livet
sin ide' -

Og som tross i alt som stengte
brøt sin vei mot stjerneland!
For å nøies med å lengte
er det somme ikke kan.

NYE VEDTEKTER ?

43

KORT OM VEDTEKTENE

I diskusjonen om vedtektene står det noen sentrale uenigheter. Jeg er overbevist om at vi alle ønsker vedtekter som er et best mulig redskap for organisasjonen, og som dermed sier på en grei og lettfattelig måte hvordan vi skal fungere organisatorisk. Dette har vi prøvvd å få til. På en del av vedtektene står det konkrete uenigheter, f.eks. i forhold til fraksjonismeparagrafen og spørsmål om delegatnøkler. Den vesentligste uenigheta oppfatter vi likevel dreier seg om hvorvidt det politiske grunnlaget skal være en del av vedtektene.

Uansett hva folk måtte mene om dette siste, så er det viktig at man diskuterer den politiske plattformen. Det står store uenigheter om hva den skal inneholde, og det må alle ta stilling til, uansett om den blir en del av vedtektene eller ikke.

Og så må alle gå nøye gjennom vedtektene punkt for punkt og se hva man er enig/uenig i. Bare på denne måten kan vi få best mulig vedtekter. Og bare for å ha gjort det klart, -mange av uenighetene går på kryss og tvers, så det lureste å gjøre er å finne ut hva man sjøl mener, uten hensyn til hvilken "side" man da eventuelt kommer til å støtte.

I det endelige forslaget til vedtekter er det gjort endel forandringer. Vi har tatt Fritz sitt forslag om å bruke begrepet "organisasjon" i stedet for "forbund" til følge. Bamble sine forslag i BV nr. 1/90 er delvis tatt til følge. Dvs. at forslaget om at grunnorganisasjonen, og ikke sentralstyret, skal ha rett til å frata folk tillitsverv, er innarbeidet. Vi har også sagt at foraet vedkommende har tillitsverv i kan ta en sånn avgjørelse, men dette er verdt å diskutere videre.

Bamble sitt forslag om at års,-og landsmøter skal vedta delegatnøkler er derimot ikke innarbeida. Vi har valgt å stryke at DS og sentralstyret skal vedta framgangsmåten ved valg, fordi vi anser det som en overflødig regel. Det er ikke så mange måter å velge på med simpelt flertall, og det vil på denne typen møter alltid være en kontrollkomite som sjekker antall delegater i forhold til kontigent.

Men når det er sånn at vi går inn for en sikkerhetspolitikk som sier at organisasjonens medlemstall skal være ukjent, blir det umulig å ha en offentlig delegatnøkkel. For da er det sånn at man bare ser på antall delegater og utfra nøkkelen finner ut medlemstallet. Dessuten er det sånn at små landsmøter kan være tvingende nødvendig ut fra økonomien, eller det kan være at økonomien et år tillater store landsmøter. Dette vil variere, og det ville være veldig dumt å pålegge organisa-

sjonen ting som det ville være økonomisk umulig å gjennomføre. Eller motsatt, forhindre store landsmøter, som kanskje ville være både ønskelig og nødvendig, fordi det er vedtatt en nøkkel allerede som man må følge.

Det er jo også sånn at når det er flertallsvalg så vil man sikre at flertallssynet blir representert. Og så må man bare overlate til medlemmenes politiske ansvarsfølelse å sikre at det også blir valgt delegater med et annet syn enn flertallet sitt til sanne møter. Ønsker man å få fram uenigheter må man sikre at de forskjellige synene blir representert, men det ligger ingen garanti for dette i delegatnøkkel. Det eneste sentralstyret kan "manipulere" med vedtak av delegatnøkkel er størrelsen på møtet, men det er selvfølgelig sånn at nøkkelen er lik for hele organisasjonen.

Det har også kommet forslag fra mindretallet i sentralstyret om å stryke følgende i 2.avsnitt (om medlemsskap) :

"tvilstilfeller blir avgjort av distriktsstyret eller sentralstyret". Vi ønsker ikke å stryke dette. Det er fordi det faktisk kan være tvilstilfeller hvor det spesielt dreier seg om hvorvidt en person som ønsker medlemsskap er infiltrator, har nær kontakt med brune grupper, har syn på f.eks. rasisme som skader Rød Ungdom eller en praksis ovenfor svarte som vi ikke ønsker i organisasjonen. Og det kan være sånn at grunnorganisasjonen innad har veldig forskjellig oppfatning av personen. Det kan tenkes at et lite flertall vedtar å la personen bli medlem, mens resten vurderer dette som både sikkerhetsrisiko og skadelig for organisasjonen. Og da mener vi at et høyere organ må ha avgjørende myndighet, sånn at man slipper å splitte organisasjonen på et sånt grunnlag.

Forøvrig er dette nye forslaget preget av at vi ønsker å vektlegge medlemmenes rettigheter først og fremst. Derfor er dette innledninga til kapitlet om medlemsskap, samt at et avsnitt er flytta til dette punktet fra pkt.2, organisasjonsprinsipp.

Hilsen flertallets beretningskomite.

FORSLAG TIL VEDTEKTER (basert på det forslaget sentralstyret har vedtatt å legge til grunn, men med en del endringer. Endringene er understreket, samt at forbundet konsekvent omtales som organisasjonen, og grunnorganisasjonene som lagene).

VEDTEKTER FOR RØD UNGDOM

Paragraf 1

Rød Ungdom er ungdomsorganisasjonen til AKP(m-l). Vi støtter AKP's prinsipp-program, men bygger vårt arbeid på Rød Ungdoms programmer og handlingsplaner.

Politisk grunnlag:

Rød Ungdom er en organisasjon som er etablert for å drive klassekamp og mobilisere ungdom til kamp for sine rettigheter og mot systemet. Vi slåss mot klasseundertrykking, kvinneundertrykking, imperialism og rasisme. For et annet samfunn der flertallet, arbeiderklassen, har makta. Vårt langsiktige mål er det klasseløse samfunn, kommunismen.

Vi støtter ikke det systemet som har vært i Øst-Europa. Dette systemet har ikke noe med virkelig kommunisme eller sosialisme å gjøre. Det har vært et system hvor folket har vært uten makt, og blitt styrt av en elite i kommunistpartiet. Ml-bevegelsen har alltid tatt avstand fra disse systemene, og vært dem som har drevet mest aktivt solidaritetsarbeid for ofrene for disse diktaturene.

Rød Ungdom har programfestet organisasjons,-og ytringsfrihet som grunnleggende rettigheter under sosialismen, og vi er mot en særstilling for partiet.

Men vi bygger på marxismen og det kommunistiske partis manifest. Vi bygger også på bl.a. Lenins teorier om imperialism og det nasjonale spørsmålet og Maos teorier om motsigelsen, praksis og masselinje. Marxisme-leninismen er ikke en endelig sannhet, men en vitenskap under utvikling som stadig må diskuteres og måles opp mot virkeligheta rundt oss. Mange har kommet med viktige bidrag til videreutvikling av dette teoretiske grunnlaget.

Vi jobber for å bygge et helhetlig program for norsk virkelighet på basis av de grunnleggende teorier om klassemotsigelsen og ut ifra en analyse av det norske samfunnet. Men sosialismen må bygges på internasjonal solidaritet, og på tesen om "arbeidere i alle land - foren dere", og derfor må vi også ha et 3.verden-perspektiv på politikk og analyser.

Norge er et kapitalistisk klassesamfunn, og en del av det imperialistiske verdenssystemet. Rød

Ungdom ønsker en fredelig overgang til sosialismen, men utfra erfaringene i resten av verden er vi overbevist om at makthaverne ikke vil gi fra seg makta uten å bruke de våpenene de har mot en sosialistisk revolusjon. Derfor må arbeiderklassen være forberedt på å slåss med våpen hvis det blir nødvendig for å ta makta. En prinsipiell motstand mot dette, ville være en linje for kollektivt sjølmord.

Paragraf 2. medlemskap

Enhver ungdom mellom 13 og 30 år, som godkjenner Rød Ungdom sine vedtekter og politiske grunnlag, deltar i grunnorganisasjonen og i interessekampen på forskjellige plan, og som betaler medlemskontigent, kan bli medlem i Rød Ungdom.

(det står uenigeht i flertallets bertningskomitee på om det skal stå : "og i interessekampen på forskjellige plan" i vedtektene)

Lagene tar opp nye medlemmer. Tvilstilfeller avgjøres av distrikts,-eller sentralstyret. Der det ikke finnes lag godkjenner sentralstyret medlemskap.

Alle medlemmer i Rød Ungdom har rett til å nominere til ledelsen på alle plan, velge delegater til årsmøter og landsmøter, delta i diskusjoner om organisasjonens arbeid og framtid, reise forslag til plan og beretning, vedtekter og alle øvrige ting som angår organisasjonen.

Alle medlemmer har rett til å kritisere organisasjonens ledelse og ledende medlemmer på alle plan, og legge fram forslag for dem. Alle medlemmer har rett til å anke avgjørelser tatt av RU til høyere organer.

Alle lag har rett til å få rapporter om ledelsens arbeid og utviklinga i organisasjonen som helhet.

Medlemmene har plikt til å avstå fra bruk av narkotiske stoffer, og kjempe for en begrensa bruk av alkohol. Rusgiftbruk er passiviserende, undertrykkende og hindrer politisk kamp. Bruk av narkotika er uforenelig med medlemskap i organisasjonen.

Alle offisielle Rød Ungdomarrangementer skal være rusfrie.

Dersom medlemmer bryter vedtektene eller skader RU på annen måte, kan medlemmet fratas tillitsverv, bli suspendert eller ekskludert. Sentralstyret eller medlemsmøtet i grunnorganisasjonen kan fatte slike vedtak. Den det gjelder har rett til å forsvare seg før vedtak blir fattet. I alle sanne saker har den det gjelder rett til å anke til høyere organ. Når en eksklusjon er anket, skal sentralstyret ta den endelige avgjørelsen.

Tilbaketrekking av tillitsverv kan foretas av medlemsmøte i grunnorganisasjonen og av det aktuelle foraet vedkommende har tillitsverv i. Alle eksklusjoner skal legges fram på landsmøtet.

Paragraf 3 - organisasjonsprinsipper

Rød Ungdoms organisasjonsprinsipp er den demokratiske sentralismen. Demokratisk sentralisme betyr at det må finnes en sammenheng mellom diskusjoner i lagene, forpliktende vedtak og felles handling.

Demokratiet i organisasjonen innebærer at alle medlemmene deltar i utforminga av organisasjonens politikk, og gjennom demokratiske valg velger ledelsen på alle nivåer. Et levende demokrati er en nødvendig forutsetning for organisasjonens slagkraft og medlemmenes politiske utvikling.

Sentralstyret og distriktsstyrene har plikt til å gi medlemmene rapporter om arbeidet sitt og oppsummere store kampanjer også mellom års,-og landsmøter.

Ledende organer på alle plan i organisasjonen må legge forholdene til rette for at jenter i RU utvikler seg og kan påta seg politiske oppgaver på lik linje med gutter.

Mindretallet er underordnet flertallet i den forstand at man retter seg etter flertallsvedtak i den eksterne politiske kampen.

Lavere organ må rette seg etter vedtak som er demokratisk fattet av høyere organ, og sentralstyret er øverste instans når landsmøtet ikke er samlet.

Medlemmenes arbeid i andre organisasjoner skal organiseres sånn at der flere medlemmer jobber sammen, skal de samordne arbeidet sitt og opptre samlet, hvis organisasjonen finner det nødvendig.

Fraksjonisme står i motsetning til et sunt, demokratisk liv i organisasjonen. Fraksjonisme saboterer diskusjoner og åpen kamp mellom ulike politiske linjer i organisasjonen. Fraksjonisme er brudd med Rød Ungdom sine vedtekter.

Med fraksjonisme mener vi:

-opprettelse av grupper som kjemper mot RU sine linjer, og aktivt motarbeider vedtak fattet av RU's ledelse.

-bevisst å unnlate å ta opp uenighet til åpen diskusjon, samtidig som man arbeider i organisasjonen for oppslutning om sin politiske linje.

-drive organisert samarbeid med andre partipolitiske organisasjoner, på tvers av Rød Ungdom sine vedtak.

Paragraf 4 - distriktsstyret

Der det er grunnlag for det, blir det opprettet distriktsorganisasjoner i Rød Ungdom. Distriktsårsmøtet og det styret det velger, er distriktsorganisasjonens høyeste organ. Distriktsstyret har til oppgave å lede og samordne arbeidet i distriktet.

Distriktsstyret velges av distriktsårsmøtet, og må inkludere leder, sekretær og økonomiansvarlig. Det kan også velges varamedlemmer til styret. Disse har ingen rettigheter i styret, men kan suppleres inn som fullverdige medlemmer hvis noen trekker seg fra styret, sånn at styret har like mange medlemmer som det årsmøtet valgte.

Årsmøtet er satt sammen av valgte representanter fra grunnorganisasjonene, i forhold til det antall medlemmer det er betalt kontigent for. Representantene blir valgt med simpelt flertall i grunnorganisasjonen. Distriktsstyret vedtar fordelingsnøkkel ved valg, og innkaller til årsmøtet. Årsmøtet skal behandle beretning, regnskap og velge distriktsstyre. Årsmøtet skal også godkjenne innkallinga til møtet.

Stemmerett på årsmøtet har bare valgte representanter fra grunnorganisasjonen. Distriktsstyret, sentralstyrerepresentanter og representanter fra partiet har rett til å møte med alle rettigheter unntatt stemmerett.

Distriktsårsmøtet skal innkalles av distriktsstyret når det blir krevd med flertallsvedtak i lag som representerer minst en tredjedel av medlemmene.

Paragraf 5 - landsmøtet

Landsmøtet er Rød Ungdom sitt høyeste organ, og blir avholdt annenhvert år. Landsmøtet er satt sammen av valgte representanter fra grunnorganisasjonen i forhold til det antall medlemmer det er betalt kontingent til Rød Ungdom for. Representantene blir valgt med simpelt flertall i grunnorganisasjonen.

Sentralstyret vedtar fordelingsnøkkel ved valg av representanter, og innkaller til landsmøte. Landsmøtet skal behandle beretning, regnskap, og arbeidsplaner framover. Landsmøtet skal velge nytt sentralstyre og ny leder. Landsmøtet skal godkjenne innkallinga til møtet.

Stemmerett på møtet har bare valgte representanter fra grunnorganisasjonen. Sentralstyret, en observatør fra hvert distriktsstyre og representanter fra partiet, har rett til å møte med alle rettigheter unntatt stemmerett. Landsmøtet kan godkjenne at spesielt inviterte gjester er til stede på møtet.

Landsmøtet skal innkalles når det blir krevd med flertallsvedtak i lag som representerer minst en tredjedel av medlemmene.

Paragraf 6 - sentralstyret

Sentralstyret er Rød Ungdoms høyeste organ når landsmøtet ikke er samlet. Sentralstyret konstituerer seg selv, velger sekretær, økonomiansvarlig og andre nødvendige tillitsverv, og et arbeidsutvalg.

Varamedlemmer til sentralstyret har ikke rettigheter i styret. Om ett eller flere medlemmer går ut av styret, kan styret velge inn varamedlemmer som fullverdige styremedlemmer inntil det igjen har like mange medlemmer som da det ble valgt.

Når sentralstyret ikke er samla, utøver arbeidsutvalget sentralstyret sine funksjoner og mandatområde, og leder organisasjonen sitt daglige arbeid i samsvar med de retningslinjene sentralstyret gir.

Arbeidsutvalget innkaller til møte i sentralstyret. Sentralstyret skal innkalles ved behov, minst fire ganger i hver periode, og ellers hvis minst en tredjedel av medlemmene krever det.

Partiet har rett til å møte på sentralstyremøter med alle rettigheter uten stemmerett.

Paragraf 7 - vedtekter.

Forslag til vedtektsendringer skal leveres sentralstyret innen 4 uker før landsmøtet. Vedtektsendringer skal vedtas med 2/3 flertall. Vedtektsendringene trer i kraft fra de er vedtatt.

Paragraf 8 - Rød Ungdoms eiendom

Distriktsorganisasjoner, lag og medlemmer kan ikke skille seg av med Rød Ungdom sin eiendom i strid med ledende organers vilje. Godkjenning skal innhentes på forhånd i tilfelle det kan være uenighet.

Hvis et lag blir lagt ned eller ekskludert, går all lagets eiendom til distriktsstyret eller sentralstyret.

Hvis medlemmer går ut av sentralstyret går hele Rød Ungdom sin eiendom til et samlet flertall i sentralstyret dersom dette flertallet har fulgt vedtektene og innkalt sentralstyret eller landsmøtet dersom det er reist vedtektsgyldig krav om det.

Hvis distriktsstyrer og lag går ut av Rød Ungdom tilfaller deres eiendom sentralstyret.

Hvis Rød Ungdom blir oppløst, nedlagt eller avslutter sin virksomhet på andre måter, blir all Rød Ungdoms eiendom overført til AKP(m-l).

Oppløsning av Rød Ungdom må vedtas med 2/3 flertall på 2 påfølgende landsmøter med minst 3 måneders mellomrom.

POLITISK OVERVÅKING

I debatten om hva slags sikkerhetspolitikk (og hvorfor) RU skal ha, har det kommet flere påstander om faren for overvåking i Norge, både fra den ene og fra den andre sida.

BOLSJEVIK har fått historikeren Lars Bo. ud til å skrive en artikkel om politisk overvåkning i Norge. Resten av dette nummeret er viet til denne artikkelen.

Samme hva du mener om hva slags sikkerhetspolitikk RU bør ha, er det mye kunnskap det kan være nyttig å ha med seg på de neste sidene.

Så, sett deg godt til rette og LES !!!

POLITISK OVERVÅKING I NORGE

Systematisk politisk overvåking mot arbeiderbevegelsen har foregått helt siden den første verdenskrigen i Norge. De første årene var det Generalstabens Etterretningskontor som sammen med politiets fremmedkontor som sto for det meste av dette arbeidet. Men i 1937 blei overvåkingssentralen dannet, under ledelse av politimester i Oslo, Kristian Welhaven. Til sentralen blei rekruttert tjenestemenn fra det ordinære politiet og fra det tidligere Statspolitiet, som i 1935 var blitt omdøpt til Utrykningspolitiet. Overvåkingssentralens viktigste oppgave var å overvåke kommunistene i Norge, avsløre verving til Spania, samt holde øye med flyktningemiljøene i Norge.

På kort tid knyttet sentralen internasjonale kontakter med dette for øye. Gestapo i Tyskland var drivkraft i dette arbeidet, særlig fordi tyske kommunister sto i ledelsen for motstandsarbeidet mot Hitler både i Tyskland og hjemme. Særlig var Gestapo etter den hemmlige Wollweberorganisasjonen, som saboterte skipstrafikk til fasciststatene og Franco. Flere nordmenn var med i denne organisasjonen, sammen med andre skandinaver og nordeuropeere. For å avsløre disse pionerene i det antifascistiske motstandsarbeidet, innledet norsk overvåkingspoliti et intimt samarbeide med Gestapo, som gikk ut på utstrakt reisevirksomhet, utveksling av opplysninger, deltakelse på møter. Lister over ettersøkte tyske kommunister blei sendt rundt til alle norske politikamre etter initiativ fra Gestapo.

Overvåkingssentralen påla norske politikamre å utarbeide lister over lokale kommunister som skulle overvåkes, og tilsammen kom dette materialet til å bli grunnstammen i overvåkingsarkivet. Under borgerkrigen i Spania blei NKPs avis Arbeideren og NKUs avis Klassekampen i slutten av 1937 utsatt for razzia av overvåkingspolitiet to ganger, og abonnementslister og annet materiale blei beslaglagt til arkivet. Det er etter krigen dokumentert at det blei drevet utstrakt brevåpning og

telefonavlytting. Det var også tilfeller av infiltrasjon av politispioner i Spaniaarbeidet.

Under Vinterkrigen i Finland fikk sentralen sterkt økede bevillgninger, og utvidet sin stab sterkt. Den finske overvåkingssjefen Altonen innledet samarbeide med sentralen om tiltak mot norske og finske kommunister, særlig i grenseområdene.

Jonas Lie, Up-sjefen, blei sendt til Finnmark for å lede den lokale overvåkingen, og å samarbeide med finnene. Under dette arbeidet bygde han opp et nytt overvåkingsarkiv i Finnmark.

I den interne korrespondansen kan vi lese om at overvåkerne "visste" om at det var planlagt et kommunistisk statskupp i Alta, med bl.a. Nordahl Grieg som utenriksminister!

Utpå vinteren 1940 blei det utarbeidet planer for å internere kommunistene i "konsentrasjonsleire", men disse planene rakk ikke å bli satt ut i livet før 9.april 1940. På dette tidspunktet sto det ca. 15 000 personer i det sentrale overvåkingsarkivet, de fleste av dem kommunister eller sosialister. Det har forundret mange at så få facister/nazister var oppført i arkivet. Her må vi ikke glemme at mens radikale og kommunister så godt som var fullstendig fraværende i høye stillinger i samfunnet, bekledde prominente fascister toppstillinger i næringsliv og statsapparat. Overvåkingspolitiet ikke untatt.

Den tragiske slutten.

I Sverige blei SIPO startet vinteren 1940 for å overvåke kommunistene, og fikk sin store barnedåp i en landsomfattende razzia hvor alle kommunister blei arrestert. Blant dem var det også en nordmann, og han var den eneste som ikke blei sluppet ut etter kort tid, fordi han oppholdt seg ulovlig i Sverige. Han het Martin Rasmussen Hjelman, og var en av lederne i Wollweberorganisasjonen. I 1942 blei han utlevert av svensk SIPO til Gestapo, og halshogd i Tyskland.

I Norge blei etter sigende (men ikke dokumentert) SIPOs arkiver fraktet til Rena og ødelagt

på forsommeren 1940. Imidlertid hadde Jonar Lie sitt Finnmarksarkiv, og de forskjellige politikamrene hadde fortsatt sine lokale arkiver. Sommeren 1940 fikk Jonas Lie jobb av Administrasjonsrådet som inspektør for politisk overvåking, og han satt med en gang igang arbeidet med å bygge opp et sentralt overvåkingsarkiv igjen. Rester av dette arkivet finns fortsatt idag i Riksarkivet, og det var åpenbart etter det at Gestapo i samarbeide med norsk politi arresterte kommunistene 16. august 1940. NKP hadde lagt liten vekt på å beskytte sine medlemmer og sin organisasjon mot overvåking. Resultatet var at Gestapo fikk medlemsregistre fra hele landet, såvel som abonnementsregistre fra den kommunistiske pressa. Mellom 2- og 3000 abonnenter på Arbeideren kunne skrives rett inn i overvåkingsarkivet. Hos et ledende medlem i Oslo fant man liste på samtlige 450 medlemmer i Oslo og Akershus NKP. Liknende lister fant man i Vestfold, Hedmark og Telemark. 24. august skreiv Jonas Lie til samtlige politikamre og forlangte ytterligere innmeldinger om kommunister og kommunist sympatisører.

For NKP og deres sympatisører var utgangspunktet for å reise en motstandskamp så dårlig som vel mulig. Ikke bare hadde de politisk gått svært langt i å samarbeide med okkupantene sommeren 1940 for å få til et styre som tjente arbeidsfolks interesser ("Fagopposisjonen") og støttet personer som kort tid seinere gikk over til tyskerne og NS (F eks Haakon Meyer og Halvard Olsen). Men de opplevde i tillegg at tyskerne ikke av den grunn la mindre vekt på å forfølge dem. Tvertimot. Da Gestapo for første gang slo til mot grupper i det norske samfunnet, var det nettopp mot kommunistene. Det hadde ikke vært mulig i samme grad hvis kommunistene sjøl hadde lagt større vekt på sin sikkerhet.

Under okkupasjonen.

Under okkupasjonen blei det etablert et eget LO-sekretariat i Stockholm. Lederen for kontoret var Lars Evensen, LOs nestformann. Evensen fikk rett

til å sende post til London utenom Legasjonens sensur, og blei på den måten en uhyre viktig kanal for politisk materiale og etterretningsmateriale til og fra Norge/London og Sverige/London. LO bygde etterhvert opp et effektivt etterretningsnett i Norge, som for det meste gjaldt det illegale LO-arbeide i Norge og det nazifiserte LO. I Norge blei det etterhvert også etablert en illegal faglig ledelse - Faglig Utvalg (FU) - som satt i den andre enden. I den første tida FU eksisterte var også NKP representert, men etter at konflikten med kommunistene skjerpet seg i Norge, blei det skjøvet ut. NKP lanserte sin aktive motstandslinje, og forsøkte å etablere "Frihetsrådet" som et alternativ til Hjemmefrontens Ledelse, og dette førte til at samarbeidet med FU og sosialdemokratene sank til et lavmål. Hele Hjemmefronten følte seg utfordret.

Dette var bakgrunnen for at LOs etterretningsapparat etterhvert også blei rettet mot kommunistene. Overvåkingen skjedde på to plan. For det første skjedde det ved at kommunister som reiste til og fra Norge som kurerer blei forsøkt hindret. Legasjonen i Stocholm hadde fra 1943 fått rett til å utstede pass til norske kurerer gjennom legasjonens rettskontor. Kommunistene som ville tilbake til Norge blei som regel nektet slikt pass, og de fikk heller ikke penger og nødvendig utstyr ved Legasjonen. Kommunistene på sin side prøvde å lage sitt eget kontaktnett i Sverige istedet. Dette nettet blei forsøkt kartlagt, særlig for å hindre kommunistene i å nå fram til den sovjetiske legasjonen.

Når slike kommunister måtte gjennom flyktningemottaket ved Kjesäter og Øreryd, blei de registrert som kommunister ved mistanke, og blei deretter skygget og overvåket, for å få avslørt deres kontaktnett. Flere kommunister har bekreftet at det til tider var vanskeligere å leve illegalt i Sverige enn i Norge.

Fra 1943 prøvde kommunistene å bygge opp en organisasjon i flyktningeleirene og seinere i leirene for polititroppene som blei kalt for "Norsk Front". Formålet var å rekruttere aktivister til kampen hjemme. Legasjonens militærkontor

plasserte agenter i disse leierene for å overvåke dette arbeidet. Høsten 1943 regnet Lars Evensen at "Norsk Front" hadde omkring 500 mann organisert i militære enheter, som ville tilbake til Norge for å slå sloss geriljakrig. Så LO-kontoret plasserte også ut agenter for å overvåke "Norsk Front". Det var slik Arne Hjeltn Nilsen begynte sitt arbeide med å registrere kommunister, et arbeide han etter krigen skulle fortsette i Norge i 50- og 60-årene, under dekke av faglig medarbeider i Arbeiderbladet. Fra Nilsen fløyt det rikholdig med rapporter til Evensen, hvor "farlige jøder og kommunister" blir rapportert i mengdevis. Tore Pryser, som har skrevet om dette, sier at ordbruken i mange rapporter er "tendensiøs". 1.

Overvåkingen av kommunistene i Sverige var et problem i seg sjøl. Formålet var som oftest å komme seg hjem for å slå sloss, og utallige hindringer blei lagt for dette. Overvåkingen var bare en av mange hindre som svenske myndigheter og norske myndigheter og LO-sekretariatet la for å hindre kommunistenes arbeide i Norge. Utallige problemer oppsto, særlig følte kommunistene seg utsatt for spesiell oppmerksomhet fra svensk politi og grensevakter.

I alle år etter krigen har det gått rykter og mistanker om at materiale fra overvåkingen skulle ha kommet Gestapo i hende. Etter krigen blei det dokumentert at svensk Sipo på høyt plan hadde hatt kontakter til Gestapo, og utlevert materiale. Vi veit at den sentrale norske kommunisten Martin Hjeltn på denne måten blei utlevert til Gestapo og henrettet. Det er aldri blitt dokumentert at norsk overvåkingsmateriale fra Sverige gikk direkte til Gestapo. Men på den andre sida blei alt materiale fra Kjesäter ødelagt eller forsvant. Så "brennbart" var materialet.

Etter krigen

Hvem som tok de første initiativ til å reorganisere overvåkingsvirksomheten etter krigen er fortsatt litt uklart. Det er også uklart når kommunistene blei det store overvåkingsmålet.

Tidligere har man trodd at det skjedde i 1949, samtidig med "Kråkenyttalen" til Gerhardsen og utbruddet av "den kalde krigen". Imidlertid ser det nå ut til at den indre hemmelige kampen mot kommunistene startet tidligere, kanskje så tidlig som høsten 1945.

Wilhelm Evang kom til å bli en nøkkelperson i oppbyggingen av de hemmelige tjenestene etter krigen. Under krigen var han blitt sendt til London, etter anbefaling fra den hemmelige etterretningstjenesten XU i Norge, for å bygge opp etterretningstjenesten i Storbritannia under ledelse av oberst Roscher Lund. Roscher Lund var krypto-sjef i den militære etterretningstjenesten før krigen. Evang hadde vært med i "Mot Dag", og kjente norsk venstreside ut og inn.

Den militære etterretningsvirksomheten blei lagt under Forsvarsstabenes II avdeling (Fst II), som også rekrutterte andre nøkkelpersoner fra krigen, både fra London og fra Stockholm. Dermed blei personer som hadde jobbet med overvåking av norske kommunister i Sverige gjennom bl.a. Rettsskontoret under Den norske legasjonen i Stockholm, trukket direkte med i den militære overvåkingen. Og med dem kom det apparatet de hadde bygget ut, og i særdeleshet, arkivmaterialet - som offisielt hadde blitt ødelagt.

DNA hadde kontrollen med denne oppbyggingen allerede fra starten, gjennom Evang, gjennom Trond Johansen, Ola Evensen, og selvsagt gjennom forsvarsminsiter Jens Christian Hauge. Det er all grunn til å regne med at Arne Hjeltni Nielsen og de andre aktive agentene i Sverige under krigen som hadde vært tilknyttet LOs etterretningsnett, umiddelbart blei koplet til etterretningsstaben.

Det militære etterretningsapparatet blei i åra rundt 1950 sterkt utbygget ved at nøkkelpersoner fra Milorgs Bedriftsorganisasjon (B-org) også blei tilknyttet, og ikke minst ved at det såkalte "stay-behind" apparatet blei organisert. Dette blei utført av Alf Meyer Martens, som også hadde jobbet med etterretning under krigen. Dette apparatet skulle dels forberede seg på sabotasjevirksomhet hvis Norge blei okkupert av Sovjet, dels

organisere hemmelig etterretning, og dels legge forholda til rette for evakuering av sentraladministrasjon og kongehus i en slik situasjon. I de følgende årene blei dette apparatet utvidet til også å omfatte et internasjonalt etterretningsnett mot Sovjet og Kina, bygd på offiserene i handelsflåten. Kontaktene blei opprettet til CIA og MIS og MI6 i Storbritannia.

Internasjonalt var det Sovjet som var fienden, og nasjonalt var det kommunistene og andre på venstresida. Den militære etterretningsvirksomheten var derfor opptatt med å overvåke i Norge, på tross av at det egentlig var det sivile overvåkingspolitiets oppgave. Mange konflikter oppsto på grunn av denne dobbeltorganiseringen. DNA kunne heller ikke bruke SIPO i samme grad. Asbjørn Bryn, sjefen for SIPO, kom i utallige konflikter med Evang som følge av dette.

Det blei derfor opprettet et koordineringsutvalg under regjeringens sikkerhetsutvalg for å koordinere den militære og den sivile etterretningsvirksomheten. Til å lede dette arbeidet blei satt Andreas Andersen, direkte under Einar Gerhardsens ledelse. Da Andersen døde i 1976 etterlot han seg materiale som blei offentliggjort i 1987, som beskriver i detalj hvordan kommunistene blei overvåket (Se Dagbladet 12/10-1987). Han skriver bl.a. om NKP: "Landsmøter og landsstyremøter ble med større eller mindre hell avlyttet. Man fikk også rapporter fra personer som var infiltrert i NKP. Endelig gjorde man bruk av brevåpning og telefonavlytting. Man fulgte også nøye med når det gjaldt NKPs indre økonomiske forhold..."

I bedriftsadministrasjonene ble det gamle B-org-apparatet utbygd, og herfra fikk man kontroll på ansettelser i bedriftene. På samme måte ble det LO-apparatet til Lars Evensen og Arne Hjelm Nielsen (fra Sverige) utviklet for å få rapportering fra fagbevegelsen. På Youngstorget bygde Nielsen opp et omfattende arkiv, og de sentrale personene i hans nett blei lønnet over Etterretningsstabens budsjett. Informasjonene sirkulerte i en jevn strøm mellom Forsvarsstaben og Young-

storget. Gestapos gamle bunker under Ruseløkka skole i Oslo blei overtatt av Etterretningsstaben, hvor det blei skrudd opp en egen telefonsentral. Denne sentralen blei etterhvert koplet opp mot de forskjellige ledd i sentraladministrasjonen, så som regjeringskontorer, stortingskontorer osv. for avlytting.

Forfatningsmessig var det vært SIPOs ansvar å drive indre overvåking, og det var ikke merkelig at det oppsto misnøye i etaten etterhvert som etterretningsstaben i Forsvaret overtok mer og mer av dette arbeidet. Bare i liten grad klarte koordineringsutvalget å dempe disse konfliktene, og det toppet seg dramatisk da SIPO arresterte Ingeborg Lygren, som var en av Evangs toppagenter i Moskva. Episoden startet en betydelig omorganisering av de hemmelige tjenestene. En rekke avsløringer på 70- og 80- tallet, og ikke minst digitaliseringen av telenettet har ført til at systemet idag er betydelig endret. Den nye overvåkingssentralen i Politihuset i Oslo har sentralisert telefonavlyttingen, og overtatt mye av det gamle FstIIIs oppgaver. Avlyttingen er idag digitalisert.

Fra 70-tallet blei det nye ml-bevegelsen et hovedmål for indre overvåking, og de metodene som blei tatt i bruk var stort sett de samme som de som blei anvendt mot NKP. Metodene blei tidlig oppdaget, og en effektiv sikkerhetspolitikk gjorde dette arbeidet svært vanskelig. SIPO blei gang på gang avslørt i klumpsete forsøk på telefonavlytting og fotografering av demonstrasjoner osv. Infiltrasjon blei forsøkt via det svenske IB, men blei avslørt. Ellers er ingen andre vellykkede infiltrasjoner kjent. Imidlertid er det grunn til å regne med at våre sommerleire har hatt hyppige besøk. Strenge sikkerhetstiltak på leirene har imidlertid ikke gjort det lett å skaffe data om annet enn politikk. Hva som konkret blei samlet inn av opplysninger fra leirene veit vi ennå ikke. Presset på å få materiale var stort.

På 80-tallet har mange nye grupper dukket opp som mål for overvåking, særlig Blitz-bevegelsen og miljøbevegelsen. Særlig er overvåkingen rettet

inn på aksjonistene innenfor disse miljøene, og vi har sett eksempler på vellykket overvåking for kort tid tilbake.

Denne kortfattede framstillingen kan ikke gå inn på diskusjonene omkring instruksene for SIPO og endringene i de. Det gjeldene prinsipp idag, er imidlertid at medlemskap i lovlig politisk organisasjon ikke kan frita noen for gransking. I praksis kan derfor alle granskes, sålenge de har eller kan tenkes å ha en virksomhet i strid med statens sikkerhet. SIPOs arkiver er delt i tre: en sikkerhetsklareringsregister på over 100 000 navn, et register over saker som ikke aktivt følges opp med ca.20 000 navn, og et aktivt register over personer som er under overvåking. Det inneholder antakelig fra 800-1000 navn. Vi må regne at organisasjoner som Blitz, Natur og Ungdom, Bellona, Naturvernforbundet, SV, SVU, Rød Ungdom og AKP(M-l), aviser som Dag og Tid, Ny Tid, Klassekampen og Friheten, pluss en rekke lokalaviser er telefonavlyttet. Kjente ledere og særlig aksjonister i disse miljøene er telefonavlyttet permanent. Hele sentraladministrasjonen og en rekke statlige institusjoner er telefonavlyttet, inklusive samtlige telefoner i Stortinget. Det er en ganske lang liste.

For litt over to år siden lot Justisdepartementet lekke ut opplysninger til Aftenposten om at det er utarbeidet en spesiell beredskapsplan for fengselsvesenet. Denne planen går ut på at ved en heving av beredskapstrinn, skal ca.1000 "småkriminelle" slippes ut av fengslene, og erstattes med femtekollonister. Justisdepartementet ønsker at fengselsbetjeningen i en slik situasjon skal bevæpnes, forøvrig i strid med internasjonale rettsregler. Det er neppe tilfeldig at tallet på de som skal interneres i hovedsak er av samme størrelsesorden som de som er oppført i SIPOs aktive register.

OG HVA SÅ ?

Helt fra ca. 1950 har indre overvåking i Norge vært drevet i samarbeide med CIA og britiske MI5/MI6. Nå har det nylig blitt avslørt at digitaliseringen har gjort det mulig for det amerikanske NSA å avlytte telenettet direkte fra sine stasjoner.

Det er sjølsagt nødvendig å ta mange forbehold når det gjelder detaljer i denne virksomheten. Først idag er det mulig å beskrive i detalj overvåkingen før krigen. Først når arkiver blir åpnet om mange år vil vi vite detaljer om vår tids virksomhet. Men materialet om omfanget av virksomheten er overveldende, og det vil i tida som kommer bli dokumentert stadig mer. Det er liten tvil om at overvåking på ulike måter blir betydelig vankeliggjort, sjøl av bare enkle mottiltak. Slik vil det også være i framtida.

1. "LO og Norsk Front", Årbok for Arbeiderbevegelses arkiv 1989, s73.

